

שעטיפת הראש מורה על הכנה מיוחדת [עגמי ברכות (נא.) דכוס של ברכה טעון עיטוף, ואיתא התם בהמשך הגמ', דרב אסי פריס סודרא על רישיה], וע"כ אם מסירים את העיטוף בשעת ק"ש, זהו הקיום של הדין הזה של כל אדם קורא כדרכו, ועי"ז אנו מראים שלא הטריח עלינו הקב"ה וכו'.

ה] אחד מצעירי רמ"י הישיבה היה נוהג ללבוש הטלית קטן שלו למטה מכתנתו, ולהוציא את החוטים מחוץ למכנסיו ולכורכם מסביב לחגורתו, כמנהג הנפוץ כעת בהרבה ישיבות. ופעם התרעם אחד לפני רבנו על כך, שהלה נהפך להיות פארכניאקיט, ** והראי, מהנהגתו בדבר ציציותיו. והקפיד רבנו על דבריו והגיב תיכף ומיד ואמר, וכי איזה חסרון יש בזה, הלא כך היה הולך הסבא שלי הגר"ח! [ועי' מש"כ בליקו"ת (שעל הפרשיות) לפי נח].

תפילין: א] כשהניח השל יד היה כורך הכריכות שעל גב האצבע קודם שהניח השל ראש, כי היה חושש לדעת הסוברים שהכריכות שעל האצבע מהוות חלק-עצמי מקיום מצות הנחת תפילין של יד, ובעיני שכל זמן שבין עיניך יהיו שתיים. ורבינו הזכיר שהיא סברת הרב משכנות יעקב (סי' כ"ט). ופעם – סיפר לנו רבני – היה בעה"ב אחד נוכח בשעה שהניח רבנו תפילין, וראה איך שהוא עושה שלא כמנהג העולם, לכרוך אף את הכריכות שע"ג האצבע קודם שמניח את השל ראש, ושאלו על כך. וענהו רבינו – כן, שכחתי, כי לא רצה לבלבלו בהסברת מחלוקת הראשונים (שהזכיר המשכנות יעקב הנ"ל) אם ענין הכריכות שעל האצבע שנוכר בגמ' מנחות הוא רק פרט בשעור של אורך הרצועות, או שהוא חלק ממצוות הנחת התפילין.

ב] עמג"א (סי' כ"ז ס"ק ט"ז) לענין צורת הדלי"ת: רבנו הקפיד שיהיה הקשר נראה כדלי"ת, ולא כריבוע, ומש"כ הרמב"ם (פ"ג מתפילין הי"ג) שיהיה קשר מרובע, פירשו רבנו דר"ל שיהא אורך שני קוי הדלי"ת (הגג שמלמעלה והרגל הימנית) שוים זה כזה, אך לא שיהא בצורת רבוע. [ומה שהביא במשנ"ב סי' ל"ב ס"ק רל"ג מהספר תפארת אריה בשם התשובה מאהבה, שאין לעשות קשר כמ"ס סתומה, ומכוון

* ועי' בחוברת בית יוסף שאול, תשנ"ד, עמ' קה.

** מוכה מכת שגעון